

MOJA SESTRA BÝVA
NA KOZUBOVEJ RÍMSE.
TEDA TO, ČO Z NEJ
ZOSTALO...

STRIEBORNÝ
LEV NA
OBLOHE

ANNABEL PITCHER

**STRIEBORNÝ
LEV NA
OBLOHE**

STRIEBORNÝ

LEV NA

OBLOHE

ANNABEL PITCHER

sloart

Copyright © Annabel Pitcher 2011

Translation © Soňa Greer 2017

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2017

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Annabel Pitcher: My sister lives on Mantelpiece*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Indigo, London 2011, preložila Soňa Greer.

Zodpovedná redaktorka Stela Solčianska

Editorka Katarína Škorupová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2017.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčením pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ISBN 978-80-556-2754-0

www.slovar.sk

Mame a otcovi, vďaka ktorým som tu.

Moja sestra Rose je uložená na polici nad kozubom. Teda časť z nej. Jej tri prsty, pravý lakeť a kolenné jabĺčko sú pochované na cintoríne v Londýne. Keď polícia našla desať kúskov z jej tela, mama s otcom sa poriadne pohádali. Mama chcela hrob, na ktorý by mohla chodievať. Otec chcel kremáciu a popol chcel rozprášiť do mora. Teda aspoň tak mi to povedala Jasmine. Pamätá si totiž viac ako ja. Ja som mal len päť rokov, keď sa to stalo. Jasmine mala desať. Boli s Rose dvojičky. Podľa mamy a ocka stále sú. Celé roky po pohrebe obliekali Jas do toho istého – kvetovane šaty, svetríky, nízke topánky s prackou, ktoré mala Rose tak rada. Asi preto od nás pred sedemdesiatjeden dňami mama odišla s chlapíkom zo svojpomocnej skupiny. Keď si Jas na svoje pätnáste narodeniny ostrihala vlasy, nafarbila

si ich naružovo a dala si prepichnúť nos, už vôbec nevyzerala ako Rose a naši to nedokázali stráviť.

Každý dostal päť kúskov. Mama uložila svoje do peknej bielej truhly pod pekný náhrobný kameň, na ktorom je napísané *Môj anjelik*. Otec dal spáliť kľúčnu kosť, dve rebrá, kúsok z lebky a prst na nohe a popol vložil do zlatej urny. Takže každý dostal, čo chcel, no napriek tomu pokoj nenašli. Mama vraví, že na cintorín nemôže chodiť, lebo ju to tam príliš deprimuje. A otec sa zasa na každé výročie úmrtia odhodláva, že popol rozpráši, ale vždy si to na poslednú chvíľu rozmyslí. Lebo vždy v momente, keď ide popol vysypať do mora, niečo sa stane. V Devone sa jeden rok objavili celé húfy strieborných rýb, ktoré sa akoby nevedeli dočkať, kedy si pochutia na mojej sestre. A na ďalší rok sa zase v Cornwalle čajka vykadila na urnu práve vtedy, keď sa ju ocko chystal otvoriť. Začal som sa smiať, ale Jas zosmutnela, tak som prestal.

Presťahovali sme sa z Londýna, aby sme od toho všetkého odišli. Ocko mal známeho, ktorý mal zase ďalšieho známeho, čo mu zavolať ohľadom pracovnej ponuky na nejakom stavebnom projekte v Lake District. V Londýne nemal robotu už roky. Bola kríza, čo znamenalo, že krajina nemala peniaze, takže sa takmer nič nestavalo. Keď dostal robotu v Ambleside, predali sme byt, prenajali sme si dom a mamu sme nechali v Londýne. Stavil som sa s Jas o päť libier, že nás mama príde odprevadiť. Keď som prehral, peniaze od mňa nevymáhala. V aute Jas navrhla, aby sme si zahrali hru *Hádaj, čo vidím*, ale nevedela nič uhádnuť, čo by sa začínalo na R, aj keď Roger mi sedel v lone a priadol, ako keby jej chcel našepkať.

Tu je všetko úplne iné. Sú tu obrovitánske hory, skoro by mohli Pána Boha na zadku poštekliť, a je tu ticho. Náš dom sme našli na konci kľukatej cesty.

„Žiadni ľudia,“ povedal som, keď som sa pozrel cez okno auta, či v okolí nie je niekto, s kým by som sa mohol hrať.

„Žiadni moslimovia,“ opravil ma otec a prvýkrát za celý deň sa usmial. So sestrou sme smutne vystúpili z auta.

Tento dom je pravý opak nášho bytu vo Finsbury Park. Je biely, nie hnedý, veľký, nie malý a starý, nie nový. Keďže je mojím najobľúbenejším predmetom výtvarná výchova, najradšej by som to vyjadril kresbou v ľudskej podobe. Náš dom by mal podobu starej bláznivej babky s bezzubým úsmevom a náš byt by bol seriózny vojak, pekne stojaci v zástupe. Mame by sa to veľmi páčilo. Je učiteľkou na strednej umeleckej škole a stavím sa, že keby som jej tie kresby poslal, určite by ich ukázala svojim študentom.

Aj napriek tomu, že mama zostala v Londýne, som rád, že sme z nášho bytu odišli. Moja izba bola maličká, ale nemohol som si ju vymeniť s Rosinou izbou, pretože Rose je mŕtva a všetky jej veci sú posvätné. Presne túto odpoveď som dostal zakaždým, keď som sa opýtal, či by som mohol mať jej izbu. *James, Rosina izba je posvätná. Nechoď tam, James. Je posvätná.* Nechápem, čo je na tých niekoľkých starých bábikách, smradľavej ružovej prikrývke a vyblednutom macíkovi také posvätné. Keď som raz prišiel domov zo školy a poskákaval som si na Rosinej posteli, vôbec som nemal pocit, že by tam bolo niečo posvätné. Nakoniec ma Jas donútila, aby som s tým prestal, ale sľúbila, že to našim nepovie.

Keď sme vystúpili z auta, zostali sme stáť a pozerali sme sa na náš nový dom. Zapadajúce slnko sfarbilo hory do oranžova a v jednom okne som zbadal náš odraz – otec, Jas a ja s Rogerom na rukách. Na zlomok sekundy ma zaplavila nádej, že toto predsa len bude začiatok úplne nového života a že odteraz už bude všetko v poriadku. Otec uchoпил kufor, z vrečka si vybral kľúč a vykročil po chodníku k domu. Jas sa na mňa uškrnula, poškrabkala Rogera a šla za otcom. Položil som kocúra na zem. Okamžite skočil do krovia a s vystrčeným chvostom sa predieral pomedzi listy.

„Tak pod!“ zavolala na mňa Jas z prednej verandy. Natiahla ku mne ruku a ja som sa k nej rozbehol. Do domu sme vošli všetci spolu.

Jas si to všimla ako prvá. Pocítil som, ako jej stuhla ruka. „Dáš si čaj?“ opýtala sa ma trochu nahlas s pohľadom upretým na predmet v otcovej ruke. Čupel na podlahe v strede obývačky, okolo neho boli vyhádzané veci z kufra. „Kde je kanvica?“ opýtala sa a snažila sa správať úplne normálne.

Otec nespúšťal z urny zrak. Popľul ju a rukávom leštil jej zlatý povrch, až kým sa celá neligotala. Potom popol mojej sestry vyložil na zaprášenú policu nad kozubom, ktorá vyzerala rovnako ako tá v našom byte v Londýne, a zašepkal: „Vitaj v našom novom dome, zlatko.“

Jas si vybrala najväčšiu izbu s kozubom a so šatníkom, ktorý hneď zaplnila svojimi novými čiernymi vecami. Na trámy na plafóne zavesila zvonkohru. Mne sa viac páči

moja izba. Mám z nej výhľad do záhrady, v ktorej sa nachádza vŕzgajúca jablň a jazierko. A mám v nej širokú parapetnú dosku, na ktorú mi Jas dala podušku. Prvú noc sme na nej spolu, pozerajúc sa na hviezdy, presedeli celú večnosť. V Londýne som nikdy hviezdy nevidel. Všetky svetlá z budov a z áut boli príliš jasné, takže na oblohe nebolo nič vidieť. Tu sú hviezdy veľmi jasné a Jas mi porozprávala aj o súhvezdiach. Zaujíma sa o horoskopy a ten svoj si číta každé ráno na internete. Má v ňom napísané, čo sa cez deň udeje. „A nepokazí ti to každé prekvapenie?“ opýtal som sa jej raz v Londýne, keď ležala v posteli a predstierala, že je chorá, pretože v horoskope bola predpovedaná nejaká nečakaná udalosť. „Presne o to ide,“ odvetila a cez hlavu si natiahla paplón.

Jas je v znamení Blížencov, symbolu dvojčiek, čo je dosť divné, keďže dvojčkou už nie je. Ja som v znamení Leva. Jas si kľakla na podušku a cez okno ukázala jeho súhvezdie. Veľmi sa to na zviera nepodobalo, ale povedala mi, že vždy, keď ma bude niečo trápiť, mám si spomenúť na tohto strieborného leva na oblohe a všetko bude v poriadku. Chcel som sa jej opýtať, načo mi to hovorí, keďže otec nám sľúbil, že toto je nový začiatok. Spomenul som si však na urnu na polici a odrazu som sa bál jej odpovede. Na druhý deň ráno som v odpadkovom koši našiel prázdnu fľašu od vodky a vedel som, že náš život v Lake District bude presne taký ako v Londýne.

To bolo pred dvoma týždňami. Okrem urny vybalil otec akurát starý fotoalbum a svoje oblečenie. Chlapi, čo nás

sťahovali, sa postarali o veľké kusy nábytku, postele, gauče a ja s Jas sme vybalili všetko ostatné. Nevybalili sme akurát škatule, na ktorých bolo veľkými písmenami napísané POSVÄTNÉ. Tie sú v pivnici zakryté plastovými vrecami, pre prípad, že by nás vytopilo. Keď sme za sebou zavreli dvere do pivnice, Jas mala oči celé zaslzené a podráždené.

„Teba to vôbec netrápi?“ opýtala sa ma.

„Nie,“ odvetil som.

„Akože nie?“

„Pretože Rose je mŕtva.“

Jas sa zvrátila tvár. „Jamie, to slovo už viac nevyslov.“

Nechápem, prečo. Mŕtva. Mŕtva. Mŕtva. *Nebohá*, hovorí vždy mama. *Odišla na krajšie miesto*, je zase otcov výraz. Aj keď nechápem prečo, keďže do kostola nechodí. Jedine, že by tým krajším miestom nemyslel nebesá, ale vnútri zlatej urny.

Moja londýnska psychologička mi povedala: „Si ešte stále vo fáze popretia a šoku. Ale raz to na teba príde a budeš plakať.“

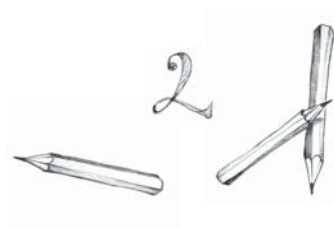
Lenže ani 9. septembra, presne päť rokov odvtedy, čo sa to stalo, som k tomu ešte nedospel. Otec a mama ma k tej tučnej ženskej poslali minulý rok, pretože im pripadalo divné, že Rose vôbec neoplakávam. Mal som chuť opýtať sa ich, či by oni smútili za niekým, koho si vôbec nepamätajú, ale radšej som si zahryzol do jazyka.

Mám pocit, že presne toto nikto nechápe. Ja si Rose nepamätám. Takmer vôbec. Pamätám si dve dievčatá, ako sa cez

prázdniny hrali v mori, ale neviem, kde sme boli, ani čo Rose povedala, ani to, či sa jej tá hra páčila. A tiež si pamätám, že obe sestry boli družičky na susedovej svadbe, ale jediné, čo si dokážem vybaviť, je škatuľka lentiliiek, ktoré som cez obrad dostal od mamy. Už vtedy som mal najradšej červené. Zvieral som ich v dlani, až kým mi z nich nezružovela koža. Ale nepamätám si, čo mala Rose oblečené ani ako vyzerala, keď kráčala k oltáru, ani nič podobné. Keď som sa po pohrebe opýtal Jas, kde je Rose, ukázala prstom na urnu na polici nad kozubom. „Ako sa môže jedno dievča zmestiť do niečoho takého malého?“ opýtal som sa jej a Jas sa rozplakala. Aspoň tak mi to rozprávala. Ale ja si to vôbec nepamätám.

Raz som mal na domácu úlohu opísať nejakú výnimočnú osobu. Po pätnástich minútach som mal napísanú celú stranu o Waynovi Rooneym. Mama mi prikázala, aby som to roztrhal a namiesto toho napísal o Rose. Keďže som nevedel čo napísať, mama si ku mne prisadla a s červenou uplakanou tvárou mi to presne nadiktovala. S uslzeným úsmevom mi povedala: „Keď si sa narodil, Rose ukázala na tvojho pimprláka a opýtala sa, či je to červík.“ Na čo som zareagoval: „Tak toto do slohu nenapíšem.“ Mame zmizol úsmev z tváre. Slzy jej z nosa kvapkali na bradu a mne jej došlo tak ľúto, že som to predsa len napísal. O niekoľko dní potom učiteľka môj sloh prečítala pred celou triedou. Dostal som od nej zlatú hviezdičku a od všetkých ostatných sa mi ušiel výsmech a prezývka *Homoš*.

Zajtra mám narodeniny a o týždeň začínam v novej škole. Je to základná anglikánska škola Ambleside. Nachádza sa približne dve míle od nás, takže otec ma bude musieť vozit'. Tu to nie je ako v Londýne. Nie sú tu autobusy ani vlaky, v prípade, že bude otec príliš opitý. Jas mi sľúbila, že keď nás nebude môcť odviezť otec, bude so mnou chodiť peši, keďže jej škola je ešte asi o ďalšiu míľu ďalej. „Aspoň schudneme,“ povedala.

Hneď som sa pozrel na ruky a vyhlásil som: „Chalanom to nijak nepomáha, keď sú chudí.“ Ani Jas nepotrebuje schudnúť. Zje toho za jedného vrabca a navyše celé hodiny strávi čítaním informácií o kalóriách.

Dnes mi upiekla tortu. Povedala, že je zdravá, lebo je v nej margarín a nemá cukor, takže asi bude chutiť dosť divne. Ale vyzerá dobre. Dáme si ju zajtra. A keďže celý deň bude patriť mne, sám si ju aj nakrájam.

Pred chvíľou som vybral poštu, no bol tam iba jedálny lístok z Karí paláca, ktorý som radšej schoval, aby sa otec nerozčúľil. Žiaden darček k narodeninám od mamy. Žiaden pozdrav. Ešte zajtra môže prísť. Určite nezabudne.

Pred tým, ako sme sa odsťahovali z Londýna, som kúpil pozdrav s nápisom *Stahujeme sa* a poslal som jej ho. Napísal som naň len svoje meno a adresu nášho domu. Nevedel som, čo viac napísať. Žije v mestečku Hampstead s mužom zo svojpomocnej skupiny. Volá sa Nigel. Zoznámil som sa s ním na jednej zo spomienkových akcií v centre Londýna. Dlhá kučeravá neupravená brada a krivý nos. Fajčí fajku. Píše knihy o ľuďoch, ktorí napísali knihy, čo mi pripadá nezmyselné. Aj jeho manželka zomrela 9. septembra. Mama sa možno zaňho vydá. Možno budú mať spolu dieťa a pomenujú ho Rose a potom na mňa aj na Jas, aj na jeho prvú manželku úplne zabudnú. Ktovie, či z nej našli nejaké kúsiky. Možno má na polici urnu a možno jej na výročie svadby kupuje kvety. Mame by sa to však rozhodne nepáči.

Roger vošiel ku mne do izby. Rád sa vždy večer schúli k radiátoru, kde je teplo. Zbožňuje to tam. V Londýne sme ho vždy držali vnútri, aby ho nezrazilo auto. Tu sa môže voľne pohybovať po záhrade a loviť všakovaké zvieratá. Na tretí deň ráno som na prahu našiel niečo malé, sivé a mŕtve. Myslím, že to bola myš. Nedokázal som to uchopiť prstami, tak som zobral kus papiera, paličkou som to posúval a vyhodil som to do smetného koša. Ale potom som sa cítil previnilo, tak som to zo smetiaka vybral, uložil som to pod živý plot a zakryl trávou. Roger mňaukal, akoby nechcel veriť, čo to po tej jeho drine stváram. Povedal som mu, že

mi všetko mŕtve naháňa hrôzu. Oranžovým telom sa mi ob-
trel o pravú píšťalu, takže viem, že to pochopil. Je to naozaj
tak. Z mŕtvych tiel mám hrôzu. Viem, že to znie hnusne, ale
keď už Rose musela zomrieť, som rád, že ju našli roztrha-
nú na kúsky. Pretože keby teraz bola pod zemou, stuhnutá
a chladná, a vyzerala by presne tak ako to dievča na fotkách,
bolo by to oveľa horšie.

Zdá sa, že kedysi bola aj naša rodina šťastná. Na fotkách
vidno široké úsmevy, namiesto očí škáročky, akoby niekto
práve zahlásil niečo smiešne. Otec sa na ne v Londýne po-
zeral celé hodiny. Mali sme ich stovky, všetky ešte spred
9. septembra, všetky pomiešané v piatich škatuliach. Štyri
roky po Rosinej smrti sa otec rozhodol, že ich usporiada tak,
že najstaršie budú na konci a tie najnovšie na začiatku. Kú-
pil desať nových kvalitných albumov z pravej kože so zla-
tým písmom. Celé mesiace sa večer s nikým nerozprával,
len pil a pil, a pil, a lepil fotky na správne miesto. Akurát, že
čím viac pil, tým menej sa mu ich darilo nalepiť rovno, tak-
že na druhý deň musel polovicu fotiek preliepať. Myslím,
že práve v tom čase si mama začala s *aférou*. To slovo som
počul v seriáli *Eastenders*, ale nikdy som si nemyslel, že ho
budem počuť od otca. Bol to pre mňa šok. Nedošlo mi to ani
vtedy, keď mama začala chodiť na stretnutia svojpomocnej
skupiny dvakrát do týždňa, potom trikrát, až napokon išla
vždy, keď mohla.

Niekedy sa zobudím a zabudnem, že tu nie je. A potom
si na to spomeniem a srdce mi pukne, ako keď do niečoho
zakopnete alebo sa potknete o obrubník. Vtedy sa mi odrazu
pred očami jasne premietne, čo sa stalo, keď Jas oslavovala

narodeniny, ani keby som mal namiesto mozgu HD televízor, o ktorom mi mama tvrdila, že by to boli zbytočne vyhodené peniaze, keď som oň prosil na Vianoce.

Jas vtedy hodinu meškala na vlastnú párty. Mama s otcom sa hádali. „Christine mi povedala, že si nebola s ňou,“ vyčítal jej otec, keď som vošiel do kuchyne. „Zavolať som jej, aby som si to overil.“ Mama si sadla na stoličku vedľa sendvičov. Pripadalo mi to premyslené, keďže si z nich mohla vybrať ako prvá. Niektoré boli s hovädzou plnkou, iné s kuracinou. V ďalších bolo niečo žlté a ja som len dúfal, že je to syr a nie vajíčková majonéza. Mama mala na hlave papierový párty klobúk, ale pery mala spustené, takže vyzerala ako smutný klaun z cirkusu. Otec otvoril chladničku, vybral si pivo a tresnutím ju zatvoril. Na kuchynskom stole už boli štyri prázdne plechovky. „Tak kde si, dokelu, bola?“ opýtal sa. Mama otvorila ústa, že niečo povie, ale akurát mi nahlas zaškvrkalo v bruchu. Vyskočila na nohy a obaja sa na mňa pozreli.

„Môžem si dať rožok s klobáskou?“ spýtal som sa.

Otec zahundral a zobral tanier. Aj keď bol nahnevaný, opatrne odrezal kúsok torty, obložil ho malými klobáskami, chlebíkmi a čipsmi. Nalial za plný pohár džúsu. Urobil ho výrazný, presne, ako to mám rád. Keď skončil, nastavil som ruky, no otec popri mne prešiel k polici nad kozubom v obývačke. Naštvalo ma to. Všetci predsa vedia, že mŕtve sestry nebývajú hladné. Práve som si myslel, že ma vlastný žalúdok zožerie zaživa, no vtom sa otvorili dvere. „Meškáš!“ zakričal otec a mama zalapala po dychu. Jas sa neisto usmiala a v nose sa jej ligotal diamantový pírasing. Vlasy

mala ružovejšie ako žuvačka. Aj ja som sa usmial, no vtom nastala explózia, keďže otec pustil tanier z ruky a mama len zašepkala: „Čo si to spravila?“

Jas očervenela ako paradajka. Otec kričal čosi o Rose, ukazoval na urnu a pritom rozlial džús po celom koberci. Mama nehybne sedela s pohľadom upretým na Jasinu tvár. Do očí sa jej rinuli slzy. Rýchlo som si napchal do úst dve malé klobásky a pod tričko som si schoval rožok.

„Vydarená rodinka,“ fľochol otec a pozeral sa raz na Jas, potom na mamu a tvár mu pritom zvieral smútok, ktorý som nechápal. Išlo predsa o obyčajný účes a nevedel som pochopiť, čo také strašné urobila mama. Roger z koberca vylizoval narodeninovú tortu. Keď ho otec schmatol za šiju a hodil ho do chodby, kocúr zasyčal. Jas vyšla namosúrene do svojej izby a tresla za sebou dvermi. Zatiaľ čo otec upratoval ten neporiadok, mne sa podarilo zjesť sendvič a ďalšie tri rožky. S trasľavými rukami utieral zvyšky narodeninového pohostenia. Mama meravo pozerala na tortu na koberci.

„Všetko je to moja vina,“ mumlala.

Pokrútil som hlavou. „Rozlial to predsa on, nie ty,“ zašepkal som a ukázal na fľak na koberci.

Otec hodil jedlo do koša s takou silou, až sa kôš zatriasol. Znova sa rozkričal. Boleli ma z toho uši, tak som radšej vybehol z kuchyne k Jas do izby. Sedela pred zrkadlom a pohrávala sa s ružovými vlasmi. Ponúkol som jej rožok ukrytý pod tričkom. „Naozaj ti to svedčí,“ povedal som, na čo sa rozplakala. Dievčatá sú veľmi čudné.

Po párty mama všetko priznala. Sedeli sme s Jas u nej na posteli a počúvali sme. Nebolo to ťažké. Mama plakala.

Otec kričal. Jas si išla vyplakať oči, no v mojich nebola ani slza. „Aféra,“ opakoval otec, akoby veril, že ak to zopakuje dostatočne veľakrát, dá to zmysel.

„Nechápeš to,“ povedala mama.

„Nigel to však určite chápe,“ odvetil otec.

„Chápe to lepšie ako ty. Rozprávame sa spolu. Počúva ma. Je mi s ním...“ nedohovorila, lebo otec ju prerušil a hlasno zanadával.

Trvalo to celú večnosť. Lavá noha mi stúpala. Otec mal nekonečne veľa otázok. Mama teraz plakala ešte viac. Povedal jej, že je *podvodníčka a klamárka* a že *Toto je už len čerešnička na celej tejto mizernej torte*, z čoho som dostal chuť na ďalší rožok. Mama sa mu snažila oponovať. Otec ju prekričal.

„Nespôsobila si tejto rodine už dosť bolesti?“ hučal. Odrazu plač ustal. Mama čosi povedala, ale nepočuli sme čo. „Čože?“ spýtal sa šokovaný otec. „Čo si to povedala?“

Na chodbe bolo počuť kroky. Potom tichý mamin hlas hneď za Jasinými dverami. „Už to nedokážem,“ opakovala a jej hlas bol starý, akoby mala tisíc rokov. Jas ma chytila za ruku. „Myslím, že bude lepšie, ak pôjdem.“ Jas mi stisla ruku, až ma to zaboľelo.

„Lepšie pre koho?“ opýtal sa otec.

„Lepšie pre všetkých,“ odvetila mama.

A teraz bol na rade s plačom otec. Prosíkal mamu, aby zostala. Ospravedlňoval sa jej. Zatarasil vchodové dvere, ale mama povedala len *uhni*. Otec ju prosil, aby mu dala ešte jednu šancu. Sľúbil jej, že sa bude viac snažiť, že tie fotky odloží a nájde si prácu.